

СТАНОВИЩЕ

по дисертация за присъждане на образователната и научна степен
„Доктор” на **Димитър Найденов**
с тема „*Кризисни ситуации и медийно поведение*”
Докторантът е подготвил труда си в Катедрата „Печат и
книгоиздаване” на Факултета по журналистика и масова комуникация
на Софийския университет „Св. Климент Охридски”

Член на научното жури: Проф. д-р Минка Златева

Познавам автора на представения дисертационен труд от студентските му години. Следила съм утвърждаването му най-напред в сферата на професионалната журналистика, през последните години - и в областта на връзките с обществеността, а също и изявите му като колега в преподавателския състав на Факултета по журналистика и масова комуникация на Софийския университет „Св. Климент Охридски”. Димитър Найденов се отличава с обширни професионални познания и умения, ерудиция и верен усет за динамичните нови развития в обширното поле на публичната комуникация. Затова с интерес се запознах с дисертационния му труд на тема „Кризисни ситуации и медийно поведение”.

Кое е главното ми впечатление от представеното изследване?

Дисертантът се е заел с безспорно актуална тема и за двете сфери на публичната комуникация-журналистиката и връзките с обществеността, като се е постарал да осмисли натрупания в практиката си опит за реализация на медийни и ПР кампании. Налице е стремеж към новаторство и експериментиране в практико-приложната сфера на публичната комуникация. Димитър Найденов предлага собствено деление на видовете кризи и авторова формула за изчисление на силата на кризата, въз основа на която да се оценяват усилията на медиите и на ПР специалистите за управлението и овладяването на кризата. Тези предложения обаче изискват продължаване на усилията за теоретична яснота и за осигуряване на неопровержими доказателства за успешното приложение на формулата на автора в условията на различни видове кризи.

Проведеното от Димитър Найденов от 9 до 15 декември 2011 г. социологическо проучване сред 1000 пълнолетни български граждани за общественото мнение по време на кризи е, от една страна, много важна съставна част от дисертацията, защото е представително според мащаба си за страната и предоставя на автора богати и интересни за интерпретация данни. От друга страна, обаче, дисертантът разчита главно на табличната форма за представяне на резултатите от проучването, в резултат на което заявената от него в самооценката на приносите „оригинална методика за изследване, оценка и наблюдение на общественото мнение за кризата” и анализът на обширния емпиричен масив остават непълно и недостатъчно задълбочено интерпретирани в третата глава и в заключението на дисертацията.

Към дисертационния труд могат да бъдат отправени още редица сериозни критични бележки.

Най-напред в увода липсват такива основни задължителни компоненти като периода на изследването, целта му, задачите, които авторът си поставя чрез него, наложените от темата ограничения и използваните изследователски методи.

Налице е неточно формулиране на ключови за разработката понятия като „медийно поведение”, което е част от заглавието на дисертацията, както и „публична криза”. Според автора „за целите на този дисертационен труд под медийно поведение ще разбираме динамиката в прилагането и проявите на редакционната политика”. Наистина, медийното поведение е тясно свързано с динамиката на редакционната политика, но не се изчерпва с нея, поради което не е прецизно да се поставя знак на равенство между двете понятия. Димитър Найденов разграничава два основни вида кризи - „социална криза” и „публична криза”. Но „социалната криза” също е публична, а по-близко до по-нататъшните обяснения на автора в труда му е не понятието „публична криза”, а „криза в/на публичността”.

Дисертантът откроява сред чуждестранните изследователи само възгледите на Карл Попър и Насим Талиб, но пропуска да отдаде дължимото на трудове на такива крупни изследователи на кризисните комуникации като Улрих Бек, Патрик Лагадек, Ян Митроф, Едгар Морин, Стивън Финк и др. Той се задоволява само да изброи имената на някои български автори, работили по проблемите на кризисните комуникации, но не подлага мненията им на собствен анализ.

И в дисертационния труд, и в автореферата цитирането на използваната литература не отговаря на библиографските стандарти за научно изследване.

В автореферата липсва ясно обособяване на съдържанието на дисертацията по глави и подглави.

От прецизиране се нуждаят посочените от автора приноси, не е изяснено съществуват ли приносни моменти в изследването.

Надявам се, че отбелязаните пропуски ще бъдат отстранени и текстът на труда ще бъде усъвършенстван преди публикуването му.

Като имам пред вид демонстрирания стремеж към оригиналност и практическа приложимост на изследването, предлагам на научното жури да присъди на Димитър Найденов образователната и научна степен „доктор по журналистика”.

София, 18.03.2012 г.

Член на научното жури:

Проф. д-р Минка Златева